

Grote Nederlandse winst van Erdoğan voorafgegaan door decennia aan opbouw van extreem-rechtse structuren

Ender Kaya // doorbraak.eu



Moslimfundamentalisten en nationalisten wonnen de verkiezingen in Turkije. In Nederland kreeg de nationaal-fundamentalistische president Recep Erdoğan de meeste stemmen.

Bij de Turkse parlementsverkiezingen en presidentsverkiezingen van afgelopen week kwamen de ultra-nationalisten en conservatief-fundamentalisten als winnaar uit de bus.

Ondanks een verlies van zeven procent ten opzichte van de vorige verkiezingen, houdt de nationalistisch-fundamentalistische alliantie van Erdoğan een meerderheid in het parlement. Wint hij ook de tweede ronde, dan zal hij meer macht naar zich toetrekken, zowel binnen als buiten het parlement.

Twee van de vier partijen die als coalitiepartner van de sociaal-democratische CHP in het parlement komen, zijn afsplitsingen van Erdoğan's AK-partij. Hoe die straks gaan handelen in het huidige politieke spectrum moet nog worden gezien.

De ultra-nationalist Sinan Oğan, die na Erdoğan en CHP'er Kemal Kılıçdaroğlu als derde kandidaat meedeed aan de presidentsverkiezing, won vijf procent van de stemmen. Hij wijst vluchtelingen aan als zondebok de van alle problemen, en eist in ruil voor steun aan de CHP in de tweede ronde een cordon sanitair rondom de Koerdische partij YSP.

Nederland

Ook in het buitenland werd er gestemd voor de parlements- en presidentverkiezingen. In Nederland kreeg Erdoğan net als bij vorige verkiezingen meer dan zestig procent van de stemmen. Nederland telt na België het hoogste percentage Erdoğan-stemmers in Europa. Dat hij

zoveel stemmen haalt in Nederland, is geen verrassing. Sinds de jaren zeventig kreeg de conservatieve Refah Partij, die ook bekend staat als Milli Görüş, veel steun uit kringen van Turkse arbeidsmigranten, veelal afkomstig uit Midden- en Noord-Anatolië.

In tegenstelling tot de seculiere sociaal-democraten bouwde Milli Görüş gestaag een conservatief fundamentalistisch netwerk op, veelal rondom eigen moskeeën. Toen er nog niet in het buitenland gestemd mocht worden, lukte het Milli Görüş veel beter dan andere organisaties om de achterban te mobiliseren: mensen werden met bussen en vliegtuigen naar Turkije vervoerd om daar te gaan stemmen op de Refah Partij. De toenmalige leider Necmettin Erbakan bezocht persoonlijk massabijeenkomsten van Milli Görüş in Europa.

Erdoğan was altijd betrokken bij Milli Görüş en de Refah Partij, maar zei in 2001 afscheid van hen te nemen om een nieuwe koers te gaan varen. Hij richtte de AKP op, maar de buitenlandse achterban van Milli Görüş bleef hem trouw. R.T. Erdoğan richtte daarnaast in Europa een organisatie op die rechtstreeks aan hem was verbonden.

Dat was de Union Européisch-Türkischer Demokraten (UETD) die later omgedoopt werd in Union Internationaler Demokraten (UID). Officieel gaat het om een onafhankelijke lobby-organisatie, maar de spin in dat web, het bestuur en de voorzitter, zijn direct verbonden aan Erdoğan zelf. De huidige voorzitter is Hasan Tekten. De UID staat in nauw contact met de Turkse consulaten, en men organiseert en faciliteert bijeenkomsten en demonstraties, en maakt propaganda voor Erdoğan in het buitenland.

Netwerk

Kort geleden overleed Tektens vader. Dat was een goede gelegenheid om een beeld te krijgen van hoe de huidige coalitie in Nederland eruit ziet. Aanwezig bij deze begrafenis waren de Turkse ambassadeur Selçuk Ünal, de consul-generaal Sevgi Kısacık, UID-voorzitter Köksal Kuş, voormalig UID-voorzitter Turan Atmaca, AKP-buitenland coördinator verkiezingen Fatih Toprak, Denk-voorzitter Ejder Köse, Nederlandse moslimwerkgevers-organisatie Müsiad-voorzitter Ali Köklü, en Turkse Ondernemersvereniging TOVER-voorzitter Durmus Dogan. Die laatste was in 2015 in Istanboel nog kandidaat bij de parlementsverkiezingen namens de Grijze Wolven-partij MHP.

Waar ik eerder ook aandacht aan besteedde, waren de Osmanli Ocaklari (Ottomaanse Haarden). Over deze vage organisatie is weinig bekend. Wel weten we dat er in Turkije paramilitaire en aan Erdoğan verbonden groepen actief zijn onder dezelfde naam. Die gaan nu en dan de straat op, zoals destijds tijdens de coup. Er zijn aanwijzingen dat ze ook in Europa actief zijn, maar dat moet nog nader onderzocht worden.

Als men wil begrijpen waarom Erdoğan veel stemmen weet te winnen in Nederland en de rest van Europa, dan moet men eerst kijken naar de macht van organisaties als Milli Görüş, UID, Diyanet en allerlei moslimfundamentalistische en paramilitaire groepen die sinds de jaren zeventig de Turkse gemeenschap in hun greep houden.

Hetzelfde geldt ook voor nationalistische tendenzen, als het gaat om de groei van Turks ultra-nationalisme in Turkije en in Nederland. Om die macht te breken is een gezamenlijke strijd noodzakelijk, hier en nu, in plaats van elke keer weer verrast te zijn of verontwaardiging te uiten als er verkiezingen zijn geweest.

AFGA Squats Kanaalstraat 128

Anarcha Feminist Group Amsterdam // indymedia.nl

On the 14th of May, we revealed Villa Mina to the world. This beautiful house has been vacant since at least 2017.



The Anarcha-Feminist Group Amsterdam (AFGA) has been an active part of the squatting scene here for a few years.

The time has now come to find a house specifically for WLINTA* (Women, Lesbian, Intersex, Non-binary, Trans, Agender) people and to find our space. We desire a house free of sexism, machoism, transphobia, etc while more WLINTA* people are finding themselves without homes or unable to pay their rent around us. This building is thus a home for WLINTA* people only, and the new political space for AFGA.

The lack of affordable housing and the rising cost of living has made it increasingly difficult for working-class people to survive. Many of us live from paycheck to paycheck. Years of austerity policies and cuts in public servi-

ces like social housing have created this “crisis”. This was a political choice, which has had fatal consequences.

The housing “crisis” has particularly affected WLINTA* people, undocumented people and people of colour. While people are continuously displaced all over Amsterdam, non-white neighbourhoods are especially affected, as gentrification comes paired with state/ police violence that disproportionately affects Black people and POC. WLINTA* are put in the most dangerous positions, as it is impossible for us to live in the streets without being assaulted. We are much more likely to experience (sexual) violence when sleeping rough or precarious and the lack of accessible housing means WLINTA* escaping abusive partners or parents can often not (financially) afford to leave.

Choosing between homelessness or staying in an abusive situation is not a choice anyone should have to make. For various reasons, WLINTA* stay in dangerous situations to keep a roof over our heads. This ends up in chilling statistics: On average, a woman or girl is murdered in the Netherlands every 8 days, most of the time by an (ex)partner. There are no statistics about genderqueer people, but we know that our trans and nonbinary comrades are exposed to violence on an even greater level.

Sexism, transphobia and racism on the housing market make it even harder for working-class people of colour and WLINTA* to find housing. We have realized the intense pressure upon our WLINTA* sisters and comrades to find a roof over their heads or pay their rent. Nonetheless, they are not a priority in housing actions or benefits. This is why we will use this squat to house WLINTA* and especially create space for WLINTA* comrades of colour.

This building will draw inspiration from the 80s squatted ‘vrouwenhuisen’, sisterly international WLINTA* only squats, and of course our own feminist, anarchist, and antifascist values.

When we squat, we fight for our lives, the lives of our sisters, the lives of our WLINTA* comrades. We will not let ourselves be the collateral damage of this crisis. We take care of us. We stand in solidarity with our WLINTA* comrades everywhere, fighting capitalism and the patriarchy. Until all of us are free.

De Rode Vos is boos: Een introductie van anti-LGBT+ propaganda in Nederland

Rode Vos // forumvoor anarchisme.nl

Hallo iedereen. Ik ga maar meteen met de deur in huis vallen: Ik ben boos. Ik ben boos, en jullie zouden dit ook moeten zijn. Waarom? Omdat de Nederlandse overheid

steeds meer een platform bied aan neo-fascisten om hun homofobie en transfobie als “bezorgde boodschap” in te dienen om zo rechtse propaganda te verspreiden in ons land.

Laat ik eerst even een stap terugnemen. Wie ben ik eigenlijk? Noem mij maar de Rode Vos. Mijn naam is niet belangrijk; Wat ik te vertellen heb wel. Ik ben in de dertig en al meer dan tien jaar uit de kast als LHBT+. Mijn familie kon hier helaas niet mee omgaan; De reden hier achter komt vooral neer op onbegrip, maar het zal mij niks verbazen als “gender kritische” propaganda ook heeft meegespeeld in hun standpunten.

“Wat is dat nou weer?”, zal je wellicht denken. “Gender kritische propaganda”? In het Engels heet dit ook wel “gender critical”. De term is bedoeld om transfobie als redelijke kritiek over te laten komen. Gender critical, afgekort naar GC, is van oorsprong een ideologische mantel dat werd bedacht door mensen in de “TERF” gemeenschap. “TERF” staat voor “Trans-Exclusionary Radical Feminist”, maar omdat men deze term niet leuk vond (en ook omdat lang niet iedereen in hun beweging een “feministische” onderbouwing voor hun argumenten heeft). Je kunt “gender kritische” mensen op Twitter ook wel herkennen aan hun groen-wit parse vlag in hun naam (zie afbeelding hieronder, homofobie inbegrepen), wat afgeleid is van de Suffragette beweging.

Femme Loves 🌱💜 @FemmeLoves · 8h

Replying to @thedailysarah @JoyDiversion and @avellana_b_

F*ggot in the uk means bundles of sticks and we literally learned about them when we learned about the witch trials at school. To think this means she is advocating for burning gay men, the American term, is beyond disingenuous.

De Suffragette beweging is een groep uit wat we hedendaags de “eerste feministische golf noemen”. Hoewel deze groep mensen inderdaad aan het voorfront van het feminisme stonden, waren zij ook berucht voor hun racisme. Uiteraard is dit iets wat je vandaag de dag niet zo vaak voorbij hoort komen. De Suffragette beweging moet dan vooral gezien worden als een voornamelijk witte feministische beweging.

Kleine geschiedenisles terzijde, het is niet lastig om te zien waarom sommige mensen die verder nooit in contact staan met de LHBT+ gemeenschap in de war raken wanneer ze iemand argumenten uit de GC beweging zien maken en inderdaad geloven dat ze het goed voor hebben met iedereen. JK Rowling is een goed voorbeeld van een rijke witte miljardair met een gigantisch ego die geradicaliseerd is geraakt door GC argumenten en hier naar alle verwachtingen nooit meer uit raakt simpelweg omdat haar ego dit niet toelaat.

Tegelijkertijd propageert zij wel bekende “gender kritische” mensen die wetten willen doorvoeren om transgender identiteiten stelselmatig in te perken, en ze slagen hier in; Iemand als Joanna Cherry is een “member of parliament” in Schotland en is openlijk “gender kritisch” en handelt hier ook naar.

Dan heb je nog iemand als Kellie-Jay Keen die regelmatig op toer gaat om haar GC idealen te promoten: Eer-

der dit jaar ging ze naar Australië om haar haat te zaaien, en ter ondersteuning kwam er een groep Neo-Nazi's opdagen met een gigantische vlag waar “Destroy Paedo Freaks” op stond geprint. Sieg heilend stonden ze in het midden van de straat om anti-fascisme protesters te intimideren.



Het moet gezegd worden dat de slogan “Destroy Paedo Freaks” natuurlijk niks te doen heeft met pedofielen en gebaseerd is op ouderwetse homofobie waarbij LHBT+ identiteiten door rechtsdenkers worden afgescheept als “gevaarlijk voor kinderen”. Er is geen enkel bewijs dat LHBT+ mensen meer kans hebben om pedofilische neigingen te hebben, voor wat voor reden dan ook, maar dit is het stereotype waar extreem rechts op leunt om LHBT+ discriminatie goed te praten.

De reactie van Kellie-Jay Keen tijdens haar evenement was voor iemand als ik aardig voorspelbaar: Ze had er niks over te zeggen. Ze sprak de Neo-Nazi's niet aan, en een aantal van haar metgezellen zijn zelfs leuk selfies gaan nemen met de Nazi's (zie afbeelding hieronder). Het mag duidelijk zijn waar zij staan politiek gewijs.



Terug naar eigen land: Waar staat Nederland in deze “discussie”? Het Forum voor Democratie waagt zich nu al minstens een jaar aan anti-transgender propaganda. Zie

evend probeert te zijn, en deze protestvlag waarbij ook de FvD zich net als de Neo-Nazi's hierboven schuldig maken aan het propaganderen van homofobische stereotypes:



Maar het blijft niet alleen bij de FvD. Kleinschalige rechtsbewegingen zoals GenderTwijfel zijn al eerder in nieuws geweest vanwege hun anti-transgender propaganda in het openbaar:



Het moge duidelijk zijn dat anti-LHBT+ propaganda, met de focus op transgender rechten, steeds prominenter wordt in Nederland. Als we op de GenderTwijfel website kijken onder het kopje Ondertekenaars, zien we in elk geval twee bekende namen: Jan Kuitenbrouwer en Caroline Franssen.

Beide zijn “journalisten” in de meest losse betekenis van het woord. Ze zijn vooral bekend als columnisten waarbij er vaak geschermd wordt met typische “gender kritische” argumenten en “anti-woke” retoriek. Geheel naar verwachting voor een rechtse keyboard krijger op Twitter, dus. Jan Kuitenbrouwer’s bandbreedte vervuiling kan bijvoorbeeld op HP/De Tijd’s website bewonderd worden:



Caroline Franssen is eigenaresse van een in-huis bedrijfje dat zich schijnt te concentreren op relatie therapie, en daarnaast concentreert ze zich op haar organisatie VoorZij, wat eigenlijk een directe kopie is van een typisch Britse anti-transgender organisatie als Women’s Place UK. Dat wil zeggen dat het zich vooral voor doet als feministisch en “bezorgt”, maar uiteindelijk alleen maar de focus legt op het inperken van transgender rechten in de wet. Geen piep over anti-abortie wetsvoorstellen die met name in de VS en het Verenigd Koninkrijk steeds meer wortels beginnen te schieten in de politiek; De aandacht ligt puur en alleen op paniek zaaien over transgenders (wat uiteindelijk overloopt tot haat richting LHBT+ rechten in het algemeen).

We zouden optimistisch kunnen zijn en concluderen dat iemand als Franssen tot nu toe weinig succes heeft gehad met het introduceren van de Britse anti-transgender retoriek in de Nederlandse politiek, maar ik heb inmiddels al bewezen in deze blog dat het hen over het algemeen niet interesseert met wie zij een platform delen. Als Franssen morgen een brief krijgt met de vraag of zij samen met (bijvoorbeeld) een trol als Gideon van Meijeren een podium wil delen om over transgenders te praten, staat ze een uur later al in de startblokken met Jan Kuitenbrouwer ernaast. Gegarandeerd. Bovendien komt dan de vraag: Willen we het zo ver laten komen? Nee, dat willen we niet.

Begin dit jaar hebben we gezien dat de Nederlandse politiek Gino Luurssen van Forum voor Democratie toeliet om in het teken van de voorgestelde “transgenderwet”, een anti-transgender tirade te houden waarin hij transgender mensen als “onkruid” benoemd, “dat je met de wortel moet aangrijpen”. Een uitspraak dat een NSB’er niet mis zou staan.

Een figuur als Franssen zou natuurlijk zo het voorbeeld van Kellie-Jay Keen kunnen volgen en hun platform en financiële steun accepteren om hun anti-LHBT+ boodschap te faciliteren indien deze mogelijkheid zich voor doet, en we weten uit ervaring dat bekende gezichten binnen de GC beweging dit regelmatig doen; WoLF is bijvoorbeeld een zelfde soort organisatie als VoorZij, met als verschil dat aan paar jaar geleden naar voren is gekomen dat zij donaties in de duizenden dollars hebben

geaccepteerd van ADF, een rechts-christelijke stichting in Amerika dat financiële bijdragen levert aan politieke bewegingen die vrouwenrechten en LHBT+ rechten tegenwerken.

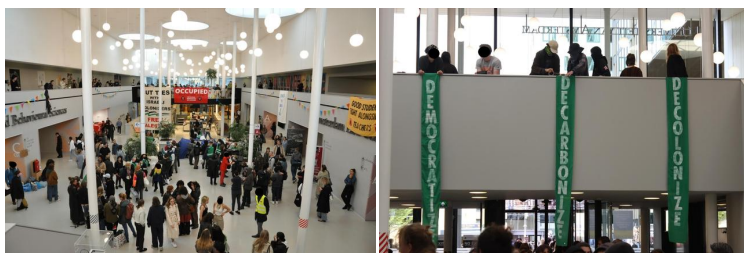
Dit dus. Dit is waarom ik boos ben. Ik wou dat ik een iets leukere / positieve introductie zou kunnen schrijven voor mijn blog, maar dit is hetgeen wat veel LHBT+ mensen als ik bezig houdt. Langzaam maar zeker zien we onze rechten in Amerika en Engeland uitgewist worden, en deze trend kruipt nu langzaam maar zeker naar Nederland. De eerste signalen zien we nu al (zoals hierboven besproken), dus laten we samen werken om het een halt toe te roepen.

Tot de volgende keer. -De Rode Vos

UvA bezet door studenten: Decolonize, Democratize, Decarbonize!

Amsterdamse Autonome Coalitie // indymedia.nl

Op 16 mei 2023 hebben studenten & medewerkers van de Universiteit van Amsterdam (UvA) de grote zaal van het ABC-gebouw op de Roeterseilandcampus van de UvA bezet. Verenigd onder de doelen Decolonize, Democratize, Decarbonize eisen wij onze universiteit terug. Deze bezetting is onderdeel van de internationale studentenbeweging End Fossil: Occupy en de 'May of Occupations', met 70+ bezettingen op scholen & universiteiten door heel Europa, waarvan 6 de afgelopen week in Nederland.



Wie zijn wij?

De 'Amsterdamse Autonome Coalitie' bestaat uit de groepen University Rebellion UvA, Autonomous Student Struggle, Activistenpartij UvA, Mokum Kraakt, The Decolonization Club, ROSA Radical Students, Studenten voor Rechtvaardigheid in Palestina (SRP) en ROOD Socialistische Jongeren.

Wat zijn onze doelen?

De hoofddoelen van deze bezetting zijn:

- Een universiteit die door studenten en medewerkers wordt bestuurd.
- Het gezamenlijk dekoloniseren, democratiseren en decarboniseren van de UvA.

Gesprekken, petitie's en andere vormen van vriendelijk verzoek om verandering aan het universiteitsbestuur veranderen weinig. We zien dat zelfs kleine zaken zoals betere stilteruimtes of het toegankelijk maken van gebouwen voor mensen met een handicap jaren op zich laten wachten. Wij geloven niet dat het universiteitsbestuur het belang van studenten en personeel voor ogen heeft, maar dat het vooral gaat om het imago en de rankings van de universiteit. Dit hebben we ook ervaren tijdens onze bezetting in januari 2023. Er zijn vage beloften gedaan over onze eisen, waarvan geen enkele is uitgevoerd.

Onze eis voor een autonome ruimte, de door ons bezette voormalige Amsterdamse Academische Club, werd niet toegekend en het gebouw wordt nog altijd niet gebruikt. Er is nog steeds geen volledige transparantie over de banden met de 'Big Oil', de fossiele industrie. De onderzoekscontracten, die mogelijke patenten kunnen bevatten, van de huidige samenwerkingen met Big Oil (Shell etc.) zijn niet openbaar gemaakt. Als er patenten in het spel zijn worden de prijzen opgestuwd en wordt de energietransitie mogelijk vertraagd.

Daarnaast is er geen volledige transparantie over andere samenwerkingsverbanden met deze bedrijven - bezoeken aan fabrieken, gastdocenten, gefaciliteerde stages, lessen of seminars, deelname aan evenementen, informatie met betrekking tot reeds afgerond onderzoek, enzovoorts.

De eis om alle banden met Big Oil te verbreken is evenmin ingewilligd. Hoewel de UvA meerdere dialogen over de samenwerking met derden, waaronder Big Oil, organiseert met als doel het uitbrengen van een advies aan het College van Bestuur over het al dan niet verbreken van de banden met de fossiele industrie en "scherper te krijgen" hoe de Adviescommissie Onderzoek met Derden - een commissie die de afgelopen jaren nauwelijks heeft gefunctioneerd - met dergelijke samenwerkingen moet omgaan. Het is niet duidelijk of deze dialogen echt verandering zullen bewerkstelligen: de uiteindelijke aanbevelingen zijn niet bindend.

Bovendien gaan deze discussies alleen over door de fossiele industrie gefinancierde onderzoeksprojecten, terwijl wij eisen dat er een einde komt aan alle samenwerkingen (gastdocenten, onderzoeksprojecten, fabrieksbezoeken, deelname aan evenementen etc.) met alle Big Oil bedrijven (Shell, Exxon, BP, Total enz.). In een universiteitsbrede discussie op 29 maart (2023) spraken professoren over dit onderwerp met argumenten die door Big Oil zelf worden gebruikt - "we hebben Big Oil nodig voor de energietransitie", "alleen Big Oil kan deze transitie uitvoeren", "Big Oil treft geen blaam, consumenten zijn voornamelijk zelf verantwoordelijk voor de klimaatcrisis" en "we doen alleen onderzoek met Big Oil over duurzame onderwerpen".

Dit soort narratieven zijn misleidend - de resultaten uit 'groen' onderzoek kunnen bijvoorbeeld ook voor de verwerking van fossiele brandstof gebruikt worden - en wij zijn van mening dat de universiteit ze geen podium moet geven. Bovendien gaan deze 'dialogen' voornamelijk over technologische innovatie en zien zo de dimensie van mensenrechtenschendingen en inbreuk op de rechten van

inheemse volken vrijwel geheel over het hoofd. Onze eis is om alle banden met de fossiele industrie onmiddellijk en permanent te verbreken.

Uit de vorige bezettingen (en demonstraties in het algemeen) blijkt dat het bestuur slechts loze beloftes doet aan studenten en medewerkers. Vanaf de bezetting van het Maagdenhuis in 2015, de langste in de Nederlandse geschiedenis, zijn er commissies in het leven geroepen om zogenaamd de door studenten en medewerkers gestelde eisen te realiseren. In de praktijk was de uitvoering van deze eisen vaag en onvoldoende - zo werd bijvoorbeeld de eis om democratisering niet meegenomen en besloot het College van Bestuur de uitslag van het referendum voor democratisering in 2016 te negeren.

In deze context kiezen wij - studenten en medewerkers - ervoor om de veranderingen die we willen zien in onze universiteiten en in onze samenleving zelf door te voeren. We zijn geen binnendringers, wij zijn de universiteit: studenten en medewerkers die willen laten zien hoe een universiteit eruit kan zien als we haar teruggeisen. We nodigen andere leden van de academische gemeenschap uit om zich bij ons aan te sluiten.

Nationaal park Hoge Veluwe weigert petitie in ontvangst te nemen

Active For Justice / Vrije Bond Utrecht // indymedia.nl

Na enkele pogingen tot het zoeken van contact, is er nu vanuit het nationaal park de Hoge Veluwe een duidelijke reactie gekomen: "Nee, er is niemand die uw petitie in ontvangst wil nemen". Dit is zeer jammer, en het laat zien dat het nationaal park niet open staat voor het luisteren naar de wensen en kritiek vanuit de bevolking.

Sinds enige tijd loopt er een petitie, die we tijdens het protest komende zaterdag wilden overhandigen aan het nationaal park de Hoge Veluwe. Met deze petitie wilden we laten zien dat veel mensen, samen met ons, het park de vraag willen stellen de wildoversteekplaatsen te openen.

Het bovenstaande bevestigen ze ook duidelijk in de volgende zin: "NP De Hoge Veluwe is een private organisatie die zijn eigen beleid voert. U kunt het daarmee oneens zijn, maar u gaat er niet over." Dat het eigen beleid de bewegingen van het wild onnodig inperkt, lijkt dus jammer genoeg geen probleem te zijn.

Wat nu?

Deze reactie vanuit het nationaal park toont aan hoe belangrijk het protest is. Om het probleem van het onderbreken van verbindingen tussen natuurgebieden naar de voorgrond te brengen en daarmee een noodkreet uit te brengen naar organisaties en instanties om ook in actie te komen. Daarom willen we nogmaals oproepen om zaterdag 20 mei naar Otterlo te komen en een stem te zijn voor de dieren en voor de verbinding van onze natuurgebieden.



Petitie

En de petitie dan? We blijven oproepen om die te tekenen! Natuurlijk hopen we dat het nationaal park deze als nog in ontvangst wil nemen op korte termijn (en dit signaal serieus neemt) ook als dat zaterdag nog niet gebeurt. Daar blijven we mee bezig.

We zien elkaar zaterdag in Otterlo!

De Binnenlandse Veiligheidsdienst bespioneerde jarenlang illegaal advocaten en academici

Teun Dominicus // Jacobin.nl // gepost ook op doorbraak.eu

Afluisteren, diefstal en volgoperaties: advocaat Pieter Herman Bakker Schut werd jarenlang door de Binnenlandse Veiligheidsdienst in de gaten gehouden. Bij zijn operaties trok de inlichtingendienst zich weinig aan van bestaande regels. 'De BVD heeft hier willens en wetens de rechtsstaat verkracht.'

Bakker Schut was een van de voorlopers van de politieke advocatuur en verdedigde decennialang linkse actievoerders van verschillend pluimage: van Maagdenhuisbezetters tot aan de leden van de Rote Armee Fraktion (RAF). (...) Uit het twintig centimeter dikke dossier blijkt dat grondrechten jarenlang, systematisch en op ernstige wijze door de BVD zijn geschonden. Bakker Schut werd jarenlang bij zijn werkzaamheden als advocaat geobserveerd, zelfs tijdens zijn vertrouwelijke contact met cliënten. Telefoongesprekken werden afgetapt en verslagen van vertrouwelijk overleg met confrères eindigden bij de BVD op het bureau. Zowel zijn huis als zijn kantoor in het Willem Pompe Instituut werden meermaals onder observatie geplaatst. De BVD wroette in zijn privéleven, waarbij de agenten opmerkingen noteerden over onder meer seksuele geaardheid en gezondheid.

Als Bakker Schut de grens overging, werd dit bijgehouden en gedeeld met buitenlandse inlichtingendiensten. Informanten rapporteerden over de inhoud van zijn colleges, tot de tekst van de syllabi aan toe. Naar aanleiding van zijn optreden als advocaat werd zijn gehele familie doorgelicht. Jarenlang stelde de dienst verslagen op over hem en zijn collega's bij het Willem Pompe Instituut. In het kader van een samenwerkingsverband van West-Europese inlichtingendiensten werd hij in een "album of terrorists" geplaatst. Op de plek waar hij zijn advocatenpraktijk voerde, ronselde de BVD een agent die de poststukken van Bakker Schut kopieerde, zijn gesprekken afluisterde en zijn afval doorzocht.

Uit een memo in het dossier blijkt dat de inlichtingendienst wist dat het kopiëren van zijn documenten in strijd was met de regels uit het eerdergenoemde Koninklijk Besluit, maar zij liet zich daardoor niet belemmeren om door te gaan met deze illegale praktijk. Tot slot maakt het dossier-Bakker Schut duidelijk dat hij niet de enige advocaat was bij wie de BVD lak had aan de regels van de rechtsstaat. Mensenrechtenexperts en juristen oordelen

vernietigend over het optreden van de inlichtingendienst: "Dit zijn methoden van een politiestaat."

De Kraakbeweging - Deel 1 - Hollanditis

Kees & Jeremy // hollanditispodcast.nl

Deze maand, eindelijk! De kraakbeweging. We beginnen helemaal in 1901 bij de introductie van de Woonwet, en de opvolgende huurstakingen. Daarna gaan we richting de opkomst van het kraken in de jaren 60, en het ontstaan van de kraakbeweging in de jaren zeventig. We gaan het hebben over de Staatsliedenbuurt, de Grote Keizer, de Vondelstraat, en gaan richting de provincie: Daar bleek, het zal de Amsterdammer verrassen, dus ook van alles en nog wat te gebeuren: in Utrecht, Nijmegen, Groningen, Den Haag en op het platteland.

In deel twee gaan we in op de neergang van de beweging. Interne strijd en 'stevige' discussies. Deel drie: moderne geschiedenis. De woonopstand. Wat gebeurt er nu er moeilijk gekraak kan worden.

In deel 1 beginnen we met de oorsprong van de woonstrijd, hoe sociaaldemocraten daar met de Woonwet van 1901 een reformistische oplossing voor probeerden in te voeren, en hoe daar meteen weer met huurstakingen op gereageerd werd. In de jaren dertig werd er geschoten op huurstakers, onder andere in de Rotterdamse Tweebosbuurt...

Dan begint het kraken, eerst ongeorganiseerd begin jaren 1960, al snel collectief. Autoriteiten en huizenbezitters proberen kraken strafbaar te stellen, maar door een rapport van de Raad van kerken (oa.) wordt dat getorpedeerd. Er volgt een lawine aan kraakacties in de jaren 1970 en grote rellen bij ontruiming in verschillende steden in het land. De sfeer wordt grimmig en de autonomen maken ook in Nederland school...

Maar ook overall grote panden die behouden zijn gebleven. Een aantal daarvan passeert de revue, evenals de literatuur erover.

New squatted piece of land in Amstelveen

krakenburg collective // indymedia.nl

There is a new vrijplaats in Amstelveen, Laan van Kronenburg 12! The piece of land has been empty for almost 10 year, and belongs to the municipality who hasn't been able to use it due to the noise from mass polluter Schiphol. This is unacceptable in times of housing crisis and so



we are taking matters into our own hands. We want to make a beautiful place with a shared garden, where everyone can get involved to transform it into an anti-capitalist space that everyone can enjoy.

Who are we?

We are a young group of people looking for a place to live, realising we are in a neoliberal country with more empty places than homeless people. We are done with the Dutch policies that put capital above basic human rights. We are antiracist, queerfeminist, antispeciesist, anticolonial, antifascist, and firm believers of a better world for all

What do we want?

We are creating a space open to all. We want this field (that was empty for almost 10 years!) to be used in a self-organising way, for people and by people. A place of resistance with a community garden, art, skillsharing and more! We want to defend the nature, and to show that living and green alternative spaces go hand in hand.

Come and support us! There's houses to build, a garden to be taken care of, delicious food to be cooked, and of course lots of space for new ideas. Especially the weekend of 19-23rd of May we could use some extra hands. There will be an action kitchen and (safer) awareness space available.

Stay updated through the telegram channel:

- Telegram: t.me/+sidDzSid7k5YmVk
- Instagram: [@krakenburg020](https://www.instagram.com/krakenburg020)
- Radar: squ.at/r/9fq

Want to live with us or have questions? Mail us at krakenburg@disroot.org

Rob (vredesrob, kok, activist, prachtige man) is niet meer

nn // indymedia.nl

Gisteren is Rob Boogert overleden. Veel sterkte aan allen die hem hebben gekend.





Wat je in je hart bewaart,
raak je nooit meer kwijt.

Bedroeft, maar dankbaar voor alles wat hij heeft betekend, delen wij u mede,
dat toch nog onverwacht, van ons is heengegaan een bijzonder mens.

Rob Boogert
Robert Gerardus

Den Haag, 29 december 1963 Den Haag, 9 mei 2023

Corrie en Huguë Boogert (in liefdevolle herinnering)
Eric en Marjanne
Barry en James, Donna
Mooie ☀

Correspondentieadres:
Familie Boogert
Scheidweg 34
2631 TZ, Noordorp

De uitvaart zal in besloten kring plaatsvinden. Er is gelegenheid tot het nemen
van afscheid op maandag 15 mei van 19.00 tot 20.00 uur in de aula van
begraafplaats Oud Eik en Duinen, Laan van Eik en Duinen 40 te Den Haag.

Hij wil een dienst in kleine kring. Maar wel graag een bericht op indymedia.

Klimaatactiegroep Letzte Generation in Duitsland onder repressief vuur – hun strijd is onze strijd

Egel // peterstormt.nl

De Duitse staat verklaart klimaatactievoerders de oorlog. Vandaag deden politieagenten op vijftien plaatsen invallen ‘in Hessen, Hamburg, Saksen-Anhalt, Beieren, Berlijn en Sleeswijk-Holstein’, aldus de NOS. Het ging om ‘huizen van klimaatactivisten’ van actiegroep Letzte Generation. ‘Ook de website is uit de lucht gehaald’, voegt de NOS toe. Het was niet de eerste reeks invallen bij deze klimaatactiegroep. Het is een oorlogsverklaring van de Duitse staat aan de klimaatactiebeweging, een oorlogsverklaring die ene snoeihard antwoord verdient, ook van klimaatactivisten en hun bondgenoten in Nederland.

En het is niet voor het eerst. Op 13 december 2022 gebeurde al iets dergelijks. Toen viel de politie ‘op elf plaatsen invallen gedaan’. Toen noemde een aanklager de groep een ‘criminele organisatie’ wegens sabotage bij een olieraffinaderij in Oost-Duitsland waarmee de groep in verband werd gebracht. Toen werden er zeker elf mensen opgepakt. Bij de invallen vandaag zijn geen arrestaties gemeld, het onderzoek richtte zich volgens berichtgeving op de financiën van de groep.

Dit is dus een kwaadaardige aanval op klimaatactivisten, vergelijkbaar met de arrestaties in januari 2023 in Nederland van mensen die tot de A12-blokkade van XR opriepen. Letzte Generation haalt herhaaldelijk het nieuws doordat actievoerders van die groep op de weg gaan zitten uit burgerlijk ongehoorzaam protest tegen de aanfluiting die ook in Duitsland voor klimaatbeleid door moet gaan. Volslagen vreedzame acties dus van mensen die soms worden weggevoerd door agenten, maar af en toe ook ruw worden weggesleept door boze automobilisten. Wat je ook van de tactiek denkt, de politieaanval op deze groep is een aanval op de actievrijheid en op de klimaatbeweging.

Wie hiertegen in brengt dat mensen dan maar niet illegaal op straat moeten gaan zitten, mag opzouten, of

terugkomen met een actievoorstel dat sneller en effectiever aandacht voor de klimaatcrisis oproept, het gevoel van urgentie beter uitdrukt, het fossiele kapitaal effectiever onder druk zet. Puur legale demonstraties hebben dat effect niet, en petitie's nog veel minder. Wachten op de volgende verkiezingen? Dat betekent wachten terwijl de ramp zich voltrekt. Disruptie is noodzaak, en meer dan dat. En hoe dat zit met die sabotage van die olieraffinaderij weet ik niet. Maar het Ekosabotage-boek van Andreas Malm is niet perse nodig om toch voorstander van dat type klimaatactie te zijn.

Serieuze kritiek op de tactiek van straatblokkades is denkbaar, maar dan van een andere kant! De druk is niet stevig genoeg, niet doelgericht genoeg ook. Ik had liever dat het fossiele kapitaal zelf er veel meer rechtstreeks last van had. Niet alleen disruptieve actie, zoals het soort burgerlijk ongehoorzame blokkades waar Extinction Rebellion (XR) in uitblinkt – aanstaande zaterdag weer op de A12 in Den Haag, ik roep bij deze maar weer vrolijk ertoe op – , maar vooral ook directe acties. Ja, dan denk ik aan sabotage van pijpleidingen en andere faciliteiten van het fossiele kapitaal zijn uitstekend, het beargumenteerde leeg laten lopen van SUV-autobanden zoals herhaaldelijk is gedaan, is een prima actiemiddel. In Hengelo werd op 7 september 2022 bijvoorbeeld melding gemaakt van zo'n actie, opgeëist door actiegroep Fire Extinguishers. Een mooie reportage over zo'n soort actie, maar dan in de VS, lees je via The Guardian. Meer van zoiets, graag!

Maar wat de beperkingen ook mogen zijn van die nog veel te keurige straatblokkades van de dappere Letzte Generation-mensen, het is honderd keer beter dan passief blijven, en vele tientallen keren beter dan je bij voorbaat beperken tot wettelijk voorgeschreven actievormen. Die zijn namelijk wettelijk goedgekeurd vooral ook omdat ze de orde – een klimaatdestructieve, asociale orde – niet in gevaar brengen.

Disruptie is dus niet misplaatst, opkomen voor de disruptief actieve Letzte Generation is dat ook. Discussie over actiemiddelen, tactieken en strategie is intussen nodig. Die discussie vergt vrijheid, ook actievrijheid, al was het maar om tactieken uit te kunnen proberen en te evalueren. Alles was die vrijheid inbreuk doet, schaadt de klimaatstrijd, de strijd voor overleven van en op deze planeet. Het is dus zaak luidruchtig en stevig te protesteren tegen de aanvallen van de Duitse staat op de goede, dappere mensen van Letzte Generation. Jazeker, hun strijd is onze strijd.

O ja, die website van Letzte Generation die uit de lucht is gehaald? De groepering is gelukkig alweer terug online! Kijk maar.

Een leven is geen bezit - voor radicale dierenrechtenstrijd!

Joke Kaviaar // jokekaviaar.nl

Dagelijks zie ik beelden van een of andere vorm van dierenmishandeling. Varkens en koeien in stallen met stront, tussen stangen geklemd, mank, uiers tot op de bodem, staarten afgebrand... Dagelijks zie ik dieren in laboratoria met allerlei apparaten aan zich bevestigd het uitschreeuwen van paniek en pijn. Dagelijks komen beelden voorbij van stalbranden, bosbranden, trucks in de fik, verkoolde lijken. Dagelijks beren, apen, katten, honden, vogels en nog veel meer verschillende dieren in kooien voor hun gal, hun poep, voor ons vermaak. Beelden van ganzen en eenden die dwanggevoerd worden om hun zieke lever als foie gras te verkopen. De makers en verspreiders van die beelden zeggen ons heel terecht: Stop dit! Ok. Laten we dat dan doen. Zelf.



Hoe kan dit voortbestaan? Ik wil die beelden niet meer zien. Ik weet het al en ik wil het stoppen. Ik hoef niet meer overtuigd te worden. Waarom lees ik nog dat een fokker/dierenbeul door mag gaan van de NVWA? Dat een slachthuis in bedrijf mag blijven? Hoe kan dit doorgaan? Hoezo worden er nieuwe vergunningen gegeven om dieren en klimaat naar de klote te helpen?

De wereld is geen bezit. De natuur is geen bezit. Dieren zijn geen bezit. Dieren zijn individuen als jij en ik. Mogen ze zich dan gelukkig prijzen als ze voor hun dood in elk geval in de wei hebben mogen lopen, als ze niet in een legbatterij zaten maar met z'n allen in een stal op elkaar gehokt? Mogen wij menselijke dieren gerustgesteld zijn met een label 'diervriendelijk', een driesterren beter leven keurmerk? Moeten we blij zijn voor de dieren die in het wild worden bejaagd en vermoord omdat ze in elk geval 'een goed leven' hebben gehad? Hoe kan dit bedrog nog worden geaccepteerd? Hoe durft de dierenbescherming zulke keurmerken af te geven? Hoe durven die zich zelfs maar dierenbescherming te noemen? Hoe presteert de NVWA het om dieren als voedsel en waren te beoordelen en hun eigen mensen mee te laten doen aan het slaan en schoppen en taseren van dieren die op transport worden gezet naar hun levenseinde? Een dood die al net zo wreed is als het leven zelf. Levend gekookt, de strot doorgesneden. Vergeet ik nog iets?

We worden belazerd. Er is niets diervriendelijks aan bezit, opsluiting, marteling en moord. Ook niet als de dieren voor hun dood in de vrije – niet zo vrije – 'natuur' (lees: open lucht gevangenis) hebben rondgelopen tot er op ze geschoten werd of ze in een strik, val of klem zijn gelopen waar ze in mogen creperen tot ze een 'genadeschot' krijgen. Indien wel, dan is de moord op mensen ook legaal, want tja, heeft een goed leven gehad, niet zeuren. Schiet maar door de kop, knuppel maar dood. Sluit maar op, jaag maar op. Het leven is goed geweest tot die tijd dus dan mag het.

Zaterdag is er een demonstratie bij Park Hoge Veluwe en willen demonstranten een petitie aanbieden aan Nationaal Park Hoge Veluwe. Je weet wel, dat gebied waar je duur voor moet betalen om binnen te komen. Die veredelde dierentuin maar ook zonder tralies is een gevangenis

een gevangenis. De dieren kunnen daar niet weg omdat een ecoduct en een faunapassage zijn afgesloten. Je kunt er wandelen, naar opgesloten dieren kijken. Mij niet gezien. En je kunt ze ook eten. Handig zo'n afgesloten stuk 'natuur' in beheer van een of andere patserige rijkwaard waar jacht een hobby van is. Op twitter kwam ik een foto tegen van een blikje. Daarin wordt wild uit Nationaal Park Hoge Veluwe verkocht. Zo komt de figuurlijke aap uit de mouw onder het mom van natuurbeheer! Ingrediënten: Wild Zwijn (15%), Mouflon (15%), Hert (60%), en dan nog een heleboel smaakmakers omdat dierenlijk uit zichzelf natuurlijk vreselijk vies is.

Enfin, een demonstratie en een petitie daartegen? Vooral doen. Je moet ergens beginnen met bewustwording en ik doe mee zoals ik ook meedoe met de acties tegen foie gras in restaurants. Ik begin nog maar net! Het park neemt de petitie trouwens niet aan want het is een "private organisatie" dus die vinden dat ze mogen doen wat ze willen.

Prima, dan zeg ik: dieren- en klimaatactivisten mogen ook doen wat ze willen. Beschouw de demonstratie dan maar als waarschuwing wat mij betreft. Een zekere Seger Emmanuel baron van Voorst tot Voorst zwaait daar blijkbaar de scepter. Waar is het kasteel van die ellendeling?

Ook dit soort tuig heeft namen en adressen en plaatsen van handeling. Jagers, slachterijen, agrarische ondernemers, vivisectionisten en hun toeleveranciers en afnemers zijn heus wel te vinden.

En de dieren die zij tot slachtoffer maken verdienen bevrijding. Kooien open, hekken slopen. Geweren en knuppels afnemen van de beulen en jagers. Transport onmogelijk maken. Slachthuizen met de grond gelijk. Bouw van nieuwe stallen saboteren. Luisteren doet immers niemand. Het houdt niet op, niet vanzelf.

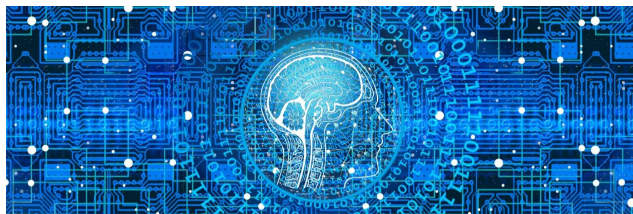
Dat vind ik ervan. Zodat ik geen video's en foto's meer hoef te zien die me wakker moeten schudden. Tot die tijd kan ik ze aanraden voor lezers dezes voor wie dit betoog van mij hier nog niet genoeg tot overtuiging heeft geleid. Voor al wie nog niet begrepen heeft waarom datgene dat de makers en verspreiders van die beelden zeggen een waarheid als een koe is: dit is misdaad en dit moet stoppen.

Een leven is geen bezit. Geen enkel leven. Bezit is diefstal en vooral: moord.

AI – vol gas de mist in

Jan Taat // globalinfo.nl

Op onze laatste redactievergadering (van solidariteit, GI), eind april, kwam artificiële (kunstmatige) intelligentie (AI) aan de orde. De reden was de oproep van een aantal prominente figuren uit de industrie tot een tijdelijke stop van de ontwikkeling van krachtige systemen. Sindsdien staat de pers vol met artikelen over AI en in linkse kringen verschijnt hier en daar een kritisch artikel. Terwijl AI voortraast over onbekende terreinen, een paar opmerkingen van een voormalige ontkenner.



Voor mij was artificiële intelligentie in de jaren zeventig een verkooptruc. Ze spreekt tot de verbeelding en natuurlijk mag je niet achterblijven. Reden genoeg om onderzoek te subsidiëren. Net zoiets als cybernetica. Daar waren de Russen blijkbaar goed in, dus alle reden om daarin te investeren. Ondertussen – vijftig jaar later – is de situatie veranderd.

Overheden en ondernemingen verzamelen gigantische hoeveelheden gegevens. De programmatuur (software, algoritmes) is in staat daar verbanden uit te halen en zich verder te ontwikkelen. En ten derde, is de beschikbare rekenkracht voldoende om binnen redelijke tijd resultaten te boeken.

Meer brute kracht dan intelligentie, maar daarmee is een kritische massa overschreden en een kettingreactie ontstaan. De vraag is of de belanghebbenden die onder controle willen houden. Want het gaat om macht en geld.

Europese Unie

De Europese Commissie bracht februari 2020 het Witboek uit over kunstmatige intelligentie – een Europese benadering op basis van excellentie en vertrouwen. De toon is duidelijk: AI gaat ons enorm helpen grote problemen op de lossen, de EU kan wereldleider worden op dit gebied en met regelgeving zijn negatieve effecten beheersbaar. Problemen zijn er genoeg op het gebied van privacy, controleerbaarheid, toepassingen bij human resources management, vooroordelen en discriminatie, risico van manipulatie en fake nieuws,

De regelgeving moet vertrouwen geven. Dat zal niet meevallen, omdat de EU vergeven is van lobbyisten van bedrijven die baat hebben bij AI. En de ambitie tot wereldleider brengt met zich mee dat het bedje voor bedrijven moet worden gespreid. Vanwege efficiëntie (voor de investeerders) wil Europa uniforme regelgeving binnen de Unie. Henk Michel gaat op Ander Europa uitvoerig in op het Witboek.

De Europese Unie heeft haast met de regelgeving, want eenmaal ingevoerde systemen zijn moeilijk en duur terug te draaien. Het Europese Parlement beslist waarschijnlijk volgende maand over wetgeving. Daarna volgen onderhandelingsronden met de lidstaten. Volgens de NRC van 16 mei gaat de EU biometrische toepassingen, zoals bijvoorbeeld gezichtsherkenning en statistische misdaadvoorspellingen, beperken. Op weg naar dit wetsvoorstel heeft Human Rights Watch waarschuwingen gegeven dat de EU de mensenrechten onvoldoende beschermt.

Toegang tot sociale voorzieningen en het risico van discriminatie zijn onvoldoende verzekerd. Recentelijk benadrukken ze de gevaren van beveiliging en monitoring, discriminatie en gebrek aan verantwoording, als het mis gaat. Social Europe vreest dat de rechten van werkne-

mers in het geding zijn. De vakbeweging is nauwelijks betrokken bij de ontwikkelingen.

Nederland

Ons land is het stoutste jongetje in de klas. De toeslagenaffaire met het gebruik van SyRI (Systeem Risico Indicatie) is een klassiek voorbeeld hoe het niet moet. Een geautomatiseerd systeem ontnemt via overheidsmacht de burgers hun rechten. De controlemechanismen zijn wegbezuinigd. Vooral armere burgers van kleur uit achterstandswijken werden in diepe armoede gedreven. Gaat dit met nieuwe systemen weer gebeuren? De Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid (WRR) presenteerde in 2021 het rapport Opgave ai. De nieuwe systeemtechnologie. Meer dan vijfhonderd pagina's dik, maar zeer leesbaar geschreven. De WRR ziet de volgende opgaven:

1. demystificatie van wat ai is en kan;
2. contextualisering [context geven, bijvoorbeeld waar, hoe en waarom; andere standpunten vermelden] van de ontwikkeling en toepassing van ai;
3. engagement van verschillende partijen;
4. regulering van technologie en data, het gebruik ervan en maatschappelijke implicaties;
5. positionering ten opzichte van andere landen en internationale organisaties.

Die opgaven lijken sterk op de plannen van de EU: vertrouwen winnen en razendsnel verder ontwikkelen. De WRR wil helderheid over AI, maar dat zal niet meevallen, want Niemand weet hoe ai zich in de toekomst zal ontwikkelen. Daarom: Een inzet van ai in de samenleving die in lijn is met onze publieke waarden, vraagt om samenwerking, onderhandeling, gewinning, debat en strijd.

Dat houden we in gedachte, want de aanpak tot nu toe is niet zo. Overheid en bedrijven gaan gewoon hun gang en willen niet meer dan een beetje regelgeving als schaamlap. Naar aanleiding van het WRR-advies stelt Taco van Dommels de oprukkende discriminatie en de Kafkaïaanse route voor bezwaren tegen registratie aan de orde.

Vergeeten?

Overall wordt benadrukt dat AI niet echt intelligent is en zich niet autonoom tegen de mensheid zal keren, zoals bijvoorbeeld de computer HAL in 2001: A Space Odyssey. Het risico komt van bedrijven en overheden die in een race zijn naar macht. Over AI-toepassingen in wapensystemen hebben de overheden het bijvoorbeeld niet, noch de EU, noch de WRR. Ko Colijn wel. Volgens hem gaat AI een steeds belangrijker rol spelen in (autonome) wapensystemen, kernwapens niet uitgezonderd. De doos van Pandora is volgens hem al open.

De WRR noemt AI als vervolg in het rijtje stoommachine, elektriciteit en verbrandingsmotor: een omwenteling met zeer grote invloed op de hele maatschappij. Maar

wat en hoe is mistig. Over de verandering in werkgelegenheid lezen we niets. Ongetwijfeld zal in bepaalde soorten werk de werkgelegenheid toenemen ten koste van andere. De schrijvers van het WRR-advies zijn daar in de NRC nogal laconiek over – de iPhone maakte sommige banen overbodig, maar creëerde volgens hen ook nieuwe diensten en werk. Probleem is dat sommige mensen uit de boot gaan vallen. En hun vertegenwoordigers – de vakbeweging – zitten bij dit alles niet aan tafel. Zover ik kan vinden is de FNV bezig met het effect van robots op de arbeidsomstandigheden, maar niet met andere aspecten van AI. Ook daar ligt een urgente taak voor de vakbeweging om voldongen feiten en ongelukken te voorkomen.

Oproep aan alle burgers om de winkels van Delhaize volledig te boycotten

Mateo ALALUF et al. // globalinfo.nl

131 academici, kunstenaars en persoonlijkheden doen een oproep aan de bevolking om alle winkels van Delhaize te boycotten. “Deze multinational wil zijn werknemers met geweld zijn vraatzucht voor nog meer winsten opleggen en bedreigt zo de funderingen van de sociale welvaartsstaat. Wij moeten het evenwicht te herstellen door solidair te zijn met alle arbeidsters en arbeiders van het bedrijf. De meest directe manier om dat te doen is het bedrijf te boycotten.”

BOYCOTT

 **DELHAIZE**

(Voor de Nederlanders: Delhaize = Ahold)

Om ons sociaal model te beschermen roepen wij op tot een boycot van Delhaize tot het geweld tegen zijn werknemers stopt

Tien weken na de aankondiging van het franchiseplan voor de 128 supermarkten in eigen beheer van Delhaize roepen 131 academici, kunstenaars en persoonlijkheden van het maatschappelijk middenveld consumenten op om niet meer naar Delhaize-winkels te gaan zolang het sociaal conflict daar voortduurt.

Op 7 maart kondigde Delhaize de ‘franchisering’ aan van zijn 128 winkels in eigen beheer. De Belgische topman van Delhaize had op 24 februari nog verklaard dat er geen franchiseplan was.

Deze strategie is bedoeld om de winst van de groep te verhogen ten koste van banen en arbeidsomstandigheden. De brutaliteit waarmee Delhaize zijn beslissingen wil opleggen aan de werknemers zet ons overlegmodel op de

helling. Als we hier tegen reageren zullen anderen dit voorbeeld volgen. Te midden van een koopkrachtcrisis, terwijl Delhaize België winsten maakt en de Delhaize-holding 2 miljard uitkeert aan zijn aandeelhouders, heeft dit nieuws het effect van een bom gehad op de 10.000 medewerkers van de supermarktketen, die gisteren nog onze helden waren tijdens de pandemie, maar nu gereduceerd worden tot een financiële aanpassingsvariabele.

Als reactie is het personeel aan de kassa's, in de slagrijen of in de magazijnen massaal in staking gegaan. Het werd den kordate maar vreedzame beweging die al tien weken duurt, een uitzonderlijke duur die verklaard kan worden door de ernst van de situatie die door dit eenzijdig besluit van Delhaize is ontstaan.

Deregulering van de sector

Deze 128 betrokken winkels zijn goed voor iets minder dan de helft van de omzet van de onderneming, terwijl de rest afkomstig is van 634 winkels die de holding de afgelopen jaren als franchise heeft geopend. De directie beweert dat de rentabiliteit en de groei van de eigen winkels te laag is en dat franchisering het enige mogelijke antwoord is.

Volgens analisten van de sector is deze daling van de rentabiliteit echter het gevolg van de crisis (we kopen minder en goedkoper) en van de deregulering waardoor bedrijven in de sector (waaronder Delhaize) veel te veel nieuwe winkels openen. Het argument van de arbeiders dat ‘franchisering’ hun arbeidsomstandigheden zal vernietigen en de werkgelegenheid drastisch zal verminderen, klinkt op zijn zachtst gezegd zeer overtuigend.

Het is goed om er hier aan te herinneren dat het gemiddelde loon in de distributiesector al 30 procent lager is dan het nationale gemiddelde en dat het werk in deze sector schadelijk is voor de gezondheid en de levensverwachting verlaagt.

Weigeren om verantwoordelijkheid te nemen voor de geplande afdanking van enkele duizenden mensen zonder enig sociaal overleg op zich te nemen, is menonwaardig.

Wat echter nog meer vragen oproept dan dit project van de bazen van Delhaize om altijd maar meer winst te willen, is het geweld waarmee de arbeiders door het bedrijf worden behandeld. Weigeren om verantwoordelijkheid te nemen voor de geplande afdanking van enkele duizenden mensen, zonder enig sociaal overleg op zich te nemen, is mens onwaardig.

Bovendien nam de directie haar toevlucht tot gerechtelijke vonnissen die er alles aan deden om, zonder enige evenwichtige vertegenwoordiging van de betrokken partijen voor de rechtbanken, te verhinderen dat stakers concreet hun stakingsrecht kunnen uitoefenen: fouillering bij de ingang, aanwezigheid van veiligheidspersoneel en politie bij de ondernemingsraad, arrestatie van een vakbondsafgevaardigde, dreigingen om stakers niet langer in dienst te houden, ‘gespiede’ interventies van de politie om stakingspiketten te verwijderen...

Spreekverbod

De reactie van de Nederlandse multinational op deze massaal opgevolgde en vreedzaam georganiseerde staking is ronduit schokkend. Op basis van eenzijdige verzoekschriften bekrachtigd door gerechtelijke vonnissen, heeft Delhaize een effectief verbod op stakingspiketten verkregen. Het is het personeel nu verboden om binnen 200 meter van hun winkel folders uit te delen op straffe van een boete van 1.000 euro (per persoon, per overtreding).

Dit staat mijlenver van het beweerde argument van de “bescherming van het recht op werk” dat door de werkgevers wordt opgeworpen. Voor werknemers komt dit neer puur en uitsluitend neer op een verbod om zich te uiten. Met behulp van studenten en nieuwe aanwervingen voor beperkte periodes worden winkels met geweld opengehouden, terwijl de staking in feite doorgaat.

Collectieve actie van werknemers stelt hen in staat een zeker evenwicht te herstellen tegenover de macht van aandeelhouders en van het grote geld. Op dit evenwicht, dat complex is en waarover steeds opnieuw moet worden onderhandeld, is het sociale compromis gebaseerd waarop de Belgische democratie is gebouwd.

Om zijn winsten ten koste van alles te verhogen, stelt Delhaize dit compromis ter discussie, dat overigens al verzwakt is door de globalisering en door het neoliberalisme.

Het lijdt geen enkele twijfel dat deze economische wanpraktijken, als ze slagen, zullen worden overgenomen door de andere sectoren van de economie. We ondervinden nochtans dagelijks de rampzalige gevolgen van een wereld die enkel nog gehoorzaamt aan de wetten van winst en groei.

Het evenwicht moet hersteld worden

Als klanten, maar vooral als burgers, roepen wij op om Delhaize volledig te boycotten zolang dit sociaal conflict doorgaat. Dat een multinational die zijn werknemers uitverkoop om nog meer winst te maken is geen banaal fait divers.

Nog meer ten gronde, dat deze multinational het gerecht inschakelt om werkende mensen het recht op collectieve actie te ontzeggen is niet alleen een onaanvaardbare vorm van geweld. Dit riskeert de basis zelf van onze sociale democratie te ondermijnen. Om al deze redenen is het volgens ons de plicht van elke democraat om de werkende mensen van Delhaize te ondersteunen.

Delhaize ontnemt zijn werkende mensen, die trouwens meestal vrouwelijke arbeidsters zijn, hun rechten en hun collectieve stem. Deze multinational wil hen immers met geweld zijn vraatzucht voor nog meer winsten opleggen.

Dat doet Delhaize door de funderingen van ons sociaal compromis te bedreigen. Wij moeten daarom de taak opnemen om het evenwicht te herstellen door heel concreet solidair te zijn met arbeidsters en arbeiders van het bedrijf. De meest directe manier om dat te doen is door het bedrijf volledig te boycotten. Dat is de oproep die wij hier doen.

INTERNATIONAAL NIEUWS

Dochteronderneming Achmea ontslaat IWW-werknemers op Cyprus

IWW NL

Ondanks druk van beide vakbonden, waaronder de IWW, en de Cypriotische regering, werden deze maand werknemers van Anytime, een dochteronderneming van de Nederlandse verzekeringsgigant Achmea, ontslagen.

NICOSIA, 19 april 2023 – Acht medewerkers werden ontslagen tijdens een staking tegen Anytime, een dochteronderneming van Achmea Holding N.V. De staking volgde op het ontslag van een collega Wobbly en mislukte onderhandelingen tussen het bedrijf en de werknemers, die werden vertegenwoordigd door de Pancyprian Federation of Labour en de Cyprus IWW.

Werknemers van Anytime begonnen in januari 2022 met het organiseren van een vakbond nadat het bedrijf de contracten van werknemers illegaal had gewijzigd. Vakbondsonderdrukking volgde, waarbij het bedrijf werknemers degradeerde, ontsloeg, bedreigde en mishandelde.

Na bijna een jaar te hebben geweigerd met arbeiders te onderhandelen, stemde Anytime, onder druk van het Cypriotische ministerie van Arbeid en vakbonden, ermee in om in februari voor onderhandelingen bijeen te komen. Het bedrijf weigerde echter te goeder trouw te onderhandelen en ontsloeg de Wobbly (en vakbondsleider) begin maart zonder waarschuwing. Sympathieke medewerkers gingen meteen een maand lang in solidariteitsstaking tot ook zij werden ontslagen door Anytime.

Oproepen tot het opnieuw aannemen van de ontslagen arbeiders door beide vakbonden en het Cypriotische Ministerie van Arbeid zijn tot nu toe door het bedrijf genegeerd. Vertegenwoordigers van Interamerican, het moederbedrijf van Anytime, en Achmea hebben er bij het in Cyprus gevestigde bedrijf op aangedrongen om oproepen om de arbeiders opnieuw in dienst te nemen te negeren en te weigeren opnieuw in onderhandeling te treden.

Een ontslagen vakbondsman noemde de situatie ‘letterlijk ongekend’. Zowel de Cypriotische regering als de vakbonden hebben Anytime aangeklaagd wegens het overtreden van de Cypriotische arbeidswetten.

Duitsland maakt zich op voor uitspraak tegen Lina en Antifa Ost

globalinfo // indymedia.nl

In vele Duitse steden, en natuurlijk ook in Leipzig en Dresden dat het centrum van dit drama vormt, worden voorbereidingen getroffen om te reageren op de komende uitspraak in de slepende rechtszaak tegen een

aantal antifascistische activisten, die deels al jaren in voorarrest zitten.



Tegen de 27-jarige Lina E uit Leipzig en drie andere activisten wordt zeer zwaar geschut ingezet. Ze worden ervan beschuldigd met nog zes andere mensen – waarvan sommigen ondergedoken zijn – een ‘criminele vereniging’ (naar het beruchte artikel 129 uit het Duitse wetboek van Strafrecht) te hebben gevormd om vooraanstaande neonazi’s aan te vallen.

Er bestaat gerede kans dat de vier activisten tot zware gevangenisstraffen worden veroordeeld, bovenop de jaren die Lina al vastzit, vanwege zes gewelddadige acties tegen prominente fascistische leden die ze tussen 2018 en 2020 uitgevoerd zouden hebben. Er is acht jaar gevangenisstraf geëist tegen Lina E, die door de aanklagers als de grote leider van de groep wordt voorgesteld. De overige drie beschuldigten hebben tussen de twee jaar en negen maanden en drie jaar en negen maanden tegen zich geëist horen worden.

Bij de laatste woorden van de verdediging werd onder meer ingegaan op het geweld van extreemrechtse groepen, waarbij zelfs doden vielen. En waarvoor, als er al vervolging kwam, de daders er vaak met voorwaardelijke straffen vanaf kwamen.

Het bewijsmateriaal is flinterdun. Er zijn in het hele honderden dagen durende proces eigenlijk geen enkele harde bewijzen gekomen voor de stelling dat ze een georganiseerde knokploeg waren, en ook voor de individuele rol bij de specifieke acties is vaak nauwelijks consistent bewijs. Veel is gebaseerd op onbetrouwbare uitspraken van een kroongetuige, Johannes D., die ooit in de antifa-scene zat, en tot een van de beschuldigten hoorde. Na geout te zijn als verkrachter, wisselde hij van kamp en ging in ruil voor strafvermindering praten.

Om zijn rol wordt de uitspraak nu steeds vooruitgeschoven. Maar er is grote kans dat de rechter op 31 mei met een uitspraak komt. De dag van de uitspraak is door de linkse scene in Duitsland tot ‘Dag X’ uitgeroepen, met de oproep om de eerste zaterdag na de uitspraak de straat op te komen (dat zou dan 3 juni worden). Op de verjaardag van de arrestatie van Lina E, afgelopen november, kwamen er bijvoorbeeld 6000 mensen op de been in Leipzig.

Voor meer info:

- Overzicht van mobilisaties in verschillende Duitse steden: <https://www.soli-antifa-ost.org/x/>

- Eerdere posting hierover: <https://indymedia.nl/node/52835>
- Website voor allerlei achtergrondinformatie: <https://www.soli-antifa-ost.org/>
- Deze (Duitse) uitvoerige oproep tot solidariteit: <https://soli.blackblogs.org/2023/03/18/auf-ruf-folgt/>

Internationale anarchistische solidariteit met Soedan

CNT-AIT // globalinfo.nl

Soedan is in chaos, met twee generaals die een oorlog om de macht uitvechten.

Terwijl militairen terreur zaaien, proberen de *Comités Révolutionnaires de Quartiers* (Revolutionaire buurtcomitees), die zijn voortgekomen uit de revolutie tegen de militaire staatsgreep van 2021, zo goed mogelijk hulp te organiseren voor de bevolking. Vrijwilligers organiseren zich om gewonden te verzorgen, burgers in nood te helpen, hen te voorzien van medicijnen of melk voor baby’s, en onderdak te bieden aan vreemdelingen.



De collega-anarchisten in Soedan, die deelnemen aan de Revolutionaire Comités en met wie wij sinds de revolutie in contact staan, hebben een schrijnend beroep gedaan op financiële solidariteit.

Als u wilt bijdragen, kunt u uw met een cheque op naam van CNT-AIT (met vermelding van ‘solidariteit Soedan’ op de achterkant) naar CNT-AIT 7 rue St Rémésy 31000 TOULOUSE of via het elektronische platform: <https://www.paypal.com/paypalme/cntait1> (valideer “Geld sturen naar een familielid” om minder bankkosten te betalen).



#العسكر_للثكنات_والجنجويد_يتحل

De militairen in de kazernes en de milities (janjawid) ontbinden

#لاتفاوض_لاشراكة_لامساومة

Geen onderhandeling, geen samenwerking, geen gemarchandeer.

#ضد_الحرب

Tegen de oorlog

#السلطة_سلطة_شعب

De macht is de macht van de bevolking

Verklaring van het Soedanees Netwerk van Verlichting

*Tegen oorlog

*Voor democratie en vrede

*Voor vrede en veiligheid

We zijn door degenen die betrokken zijn bij de politieke crisis meegesleurd in de hel van een oorlog waarvan we het einde niet kennen, maar waarvan we de doelen en resultaten wel kennen.

*Dood en vernietiging

Vandaag bevindt onze bevolking zich te midden van oorlog, ontheemding en hongersnood, in een situatie die het niet gekozen of gezocht heeft, want die is ontstaan door het recht op burgerlijke verandering, rechtvaardigheid, vrede en stabiliteit te verdrijven.

En in deze richting en in deze beproeving wenden wij ons vandaag tot onze bevolking, met een beroep op hun wijsheid en verfynd gedrag en op de gewoonte van vrede die wij van hen kennen.

De partijen in het bloedige conflict, met hun moreel verval, criminele eigenzinnigheid en liefde voor bloed, proberen de cirkel van hun absurde oorlog te verbreden en hun verfoeilijke wedloop naar macht en unilateralisme te versnellen.

We moeten ons zo ver mogelijk van hen opstellen, niet de hulp zijn van een moordenaar die onze naam uitbuit, wie hij ook is (met of tegen), en we moeten allemaal streven naar een revolutie. Glorieuze december zal doorgaan in vrede, vrijheid en rechtvaardigheid

Wij, van het Soedanees Verlichtingsnetwerk, roepen op tot de vorming van een zo groot mogelijk netwerk tegen oorlog.

Wij bevestigen dat onze kracht niet zal worden gebroken en dat wij ons niet zullen laten verzwakken of compromitteren in onze vrijheid of in de lijn van de revolutie die wij nastreven.

En de stemmen van hen die oproepen tot oorlog en conflict zullen tot zwijgen worden gebracht.

20/04/2023

Yes, een nieuwe system fail van submedia.

globalinfo.nl

Kort, krachtig en militant als altijd heeft submedia weer een episode van haar serie System Fail gemaakt. Het

begin met de ontslagen rechtse Trump-tvhost Tucker Carlson is wellicht vooral leuk voor de Amerikanen. Maar daarna: over de stakende schrijvers in Hollywood en AI, de revolutie en het sabelgeratel in Soedan en krakers in Barcelona die belaagd worden door extreemrechtse knokkers.



We vertalen van de website.

Nu de technologische vooruitgang op het gebied van kunstmatige intelligentie het werk van miljoenen mensen overbodig dreigt te maken, moeten mensen in geïndustrialiseerde landen beslissen of ze zich overgeven aan existentiële wanhoop of hun nieuwe robotoverheersers omarmen vanwege hun kitscherige nieuwigheid.

In Soedan voeren ondertussen het reguliere leger en de paramilitaire troepen die bekend staan als de Snelle Steun Strijdkrachten (RSF) een oorlog om de controle over het land. Zoals gewoonlijk zijn veel burgers in het kruisvuur terechtgekomen. Ziek van de voortdurende gevechten en de schaarste aan middelen, hebben mensen duizenden verzetscomités georganiseerd om grootschalige wederzijdse hulpnetwerken te coördineren die uitgroeien tot een van de belangrijkste revolutionaire bewegingen ter wereld.

Ook in Bonanova, een chique wijk in Barcelona, zijn de spanningen opgeblazen over het lot van twee anarchistische kraakpanden. Desokupa, een fascistische knokploeg die zijn diensten tegen betaling aanbiedt om krakers te ontruimen, heeft gezworen de kraakpanden terug te pakken, maar de anarchistenvorming hebben zich snel en hevig verzet.

Laatste inzendingen op a-bieb.nl



Anarchistische
bibliotheek

- Over het gevaar van de anarchie om te vormen tot een reeks “alternatieve” praktijken zonder een offensieve inhoud tegen de macht — Avalanche
- Sudan: anarchistenvorming tegen de militaire dictatuur — Crimethinc en Soedanees Anarchistisch Assemblee
- Fascisme en massapsychologie — Wilhelm Reich

- Verdwijnde punten in de cultuur van de arbeidersklasse — Miguel Amorós
- Anarchie in de spiegelwereld? — Zündlappen
- Oorsprong van de politiek — David Whitehouse
- Stemmen is toestemmen — Henri Haenen
- Enkele aantekeningen over media en repressie

Hoe de EU de Oekraïne-oorlog gebruikt om militarisering te versnellen

stopwapenhandel.org

De Russische invasie van Oekraïne heeft enorme ellende, dood, vernietiging en lijden veroorzaakt, en dat zal nog wel een tijd doorgaan. Er zijn echter plekken waar nu al bijna vijftien maanden non-stop gefeest wordt. Ik heb het dan over de directiekamers van wapenbedrijven, waar sterk stijgende winsten worden geteld en de aandelenkoersen omhoog schieten. Deze oorlog komt precies op het juiste moment voor de wapenindustrie. En het gaat over meer dan de enorme verhogingen van de militaire uitgaven. Als we inzoomen op de Europese Unie dan zien we een aantal nieuwe maatregelen ten behoeve van de wapenindustrie en van militarisering in bredere zin, maar vooral ook een versnelling van een proces dat al gaande was.



Ik wil heel kort iets vertellen over de stand van zaken bij de start van de oorlog, over wat zich in voorgaande jaren heeft afgespeeld, en daarna wil wat uitgebreider ingaan op de ontwikkelingen sindsdien.

Vredesproject

De Europese Unie is ooit als Europese Economische Gemeenschap mede begonnen als ‘vredesproject’, waarbij in eerste instantie economische samenwerking het uitbreken van nieuwe oorlogen moest voorkomen. De Tweede Wereldoorlog lag toen nog vers in de herinnering. In hoeverre de titel ‘vredesproject’ serieus genomen moest worden, is een vraag op zich waar ik nu niet verder op zal ingaan, maar we moeten constateren dat oorlog binnen het samenwerkingsverband inderdaad niet meer aan de orde is geweest. Het beleid waarbij economisch eigenbelang in internationaal verband voorop stond, heeft echter vaak niet bepaald bijgedragen aan betere situaties in de rest van de wereld. Volgens de kapitalistische logica is dat toch vooral een wingebied, zeg maar gerust dat er sprake is van uitbuiting in termen van arbeid, grondstoffen en afzetmarkten.

Binnen de EU bleef defensie lang een taak en bevoegdheid die bij de lidstaten lag, al was er wel samenwerking binnen bijvoorbeeld de West-Europese Unie. Daarnaast was (en is) de NAVO natuurlijk het belangrijkste militaire bondgenootschap waar ook de meeste EU-landen bij aangesloten waren (en zijn). In de loop van de jaren 1990 werd er echter steeds meer toegewerkt naar Europese samenwerking op militair gebied, mede in de context van

de oorlogen in voormalig Joegoslavië, op de drempel van de EU. Ook op het vlak van ‘security’ begon men meer samen te werken en op elkaar af te stemmen, bijvoorbeeld als gevolg van de oprichting van de Schengenzone en van het opvoeren van de bewaking aan de EU-buitengrenzen om migratie te stoppen.

Militarisering

In 2007 kwam er officieel een gemeenschappelijk Europees Veiligheids- en Defensiebeleid. De lidstaten stemden meer op elkaar af en werkten steeds meer samen. Er kwam een gezamenlijke Veiligheidsstrategie. De EU richtte -op basis van personele en materiële bijdragen van de lidstaten- gezamenlijke bataljons op die op buitenlandse ‘vredeshandhavings- en trainingsmissies’ gingen. In feite waren dit gewoon militaire missies, maar lang werd expliciet militair taalgebruik vermeden, omdat de EU zich niet als militaire unie wilde of kon profileren. Dit was ook het geval ten aanzien van de wapenindustrie, die uiteindelijk via doeltreffend lobbywerk een niche wist te vinden binnen de EU onder het predicaat ‘security’. Zo kon het bijvoorbeeld geld meepikken uit de groot-schalige EU-financieringsprogramma’s voor wetenschappelijk onderzoek en ontwikkeling.

Intussen werd al in 2004 het Europees Defensieagentschap opgericht, dat zich richt op het bevorderen van de militaire samenwerking binnen de EU, het uitbreiden van militaire capaciteiten en het afstemmen met de wapenindustrie.

Een gezamenlijk EU-wapenexportbeleid bestaat al langer, in de vorm van gemeenschappelijke richtlijnen voor het al dan niet toekennen van wapenexportvergunningen, die alle lidstaten op nationaal niveau moeten implementeren. Dit leidde -tot chagrijn van de wapenindustrie- in sommige landen tot flinke nationale verschillen in hoe streng of soepel deze richtlijnen toegepast worden.

De laatste jaren is dit hele proces in een kentering terechtgekomen. Er werd duidelijk voor gekozen om de EU ook tot een militaire unie te maken. Een gezamenlijke EU-krijgsmacht bleek -en blijkt vooralsnog- een stap te ver, maar er wordt wel steeds meer militair samengewerkt, zowel door de EU in zijn geheel als door wisselende groepen van lidstaten, bijvoorbeeld in het kader van de ‘Permanent Structured Operation’-projecten, waarbij vooral het bevorderen van militaire mobiliteit en het vergemakkelijken van militaire transporten tussen en via lidstaten, de focus vormen. De samenwerking met en binnen de NAVO blijft daarbij voorop staan, maar tegelijkertijd wordt ook gewerkt aan de eigen ‘strategische autonomie’ van de EU, om minder afhankelijk te worden van de Verenigde Staten, die zowel binnen de NAVO als daarbuiten beschikt over het meest uitgebreide militaire apparaat en de bijbehorende hoogste militaire uitgaven ter wereld.

Europese wapenindustrie

De Europese wapenindustrie heeft een drijvende rol gespeeld bij dit militariseringsproces, via effectieve

lobby en door nauwe banden te onderhouden met de Europese Commissie en andere relevante instanties. De oprichting in 2021 van het Europees Defensiefonds, met een budget van ongeveer 8 miljard euro voor militair onderzoek en de ontwikkeling van nieuwe wapens (onder de huidige zevenjarige begrotingscyclus 2021-2027 van de EU), was daarbij de kers op de taart. Het betekende de definitieve overgang van verholde steun aan de wapenindustrie onder het mom van ‘security’ naar expliciete financiering voor militaire zaken. Omdat de EU binnen dit kader nog geen dodelijke wapens mocht overdragen aan niet-EU-landen werd in maart 2021, buiten de officiële begroting, de Europese Vredesfaciliteit opgericht. Deze wordt -ondanks de mooie naam- gebruikt voor het financieren van militaire operaties van de EU en het leveren van dodelijke wapens aan niet-EU-landen. In eerste instantie had men hierbij vooral Afrikaanse landen op het oog.

Op ‘security’-gebied bleef het overigens ook niet stil. De ‘oorlog tegen terrorisme’ en vooral het in toenemende mate gemilitariseerde grens- en migratiebeleid van de EU leverden groeiende winstmogelijkheden op voor de wapenindustrie. Zo kreeg het EU-grensbewakingsagentschap Frontex -verantwoordelijk voor systematisch geweld en mensenrechtenschendingen aan de Europese buitengrenzen- een miljardenbudget om eigen materieel te kopen of te leasen.

De banden tussen EU-instellingen en de wapenindustrie werden doorheen dit hele proces ook steeds sterker. De industrie is een graag geziene gast geworden bij de Europese Commissie, brengt invloedrijke voorstellen aan en maakt deel uit van belangrijke adviesgroepen. Zo is het Europees Defensiefonds gemodelleerd naar een voorstel van een door de Commissie gecreëerde zogenaamde ‘Group of Personalities’, waarin vertegenwoordigers van wapenbedrijven de boventoon voerden.

De industrie heeft het hele jaar door ontmoetingen met officials en beleidsmakers, o.a. tijdens wapenbeurzen, ronde tafels, conferenties enz. Daarnaast is er een levendige ‘draaideur’-cultuur met de EU-instellingen, waarbij hooggeplaatste ambtenaren vertrekken naar topposities bij wapenbedrijven en andersom. De huidige Europese Commissaris voor de Defensieindustrie, Thierry Breton, kwam bijvoorbeeld rechtstreeks over van het IT-bedrijf Atos, dat zeer actief is op de militaire markt. Hij vervulde er de functie van CEO. Na zijn aantreden als Commissaris stelde hij een permanente dialooggroep in met de wapenindustrie, die advies mag geven over alle voor de industrie relevante beleidsterreinen.

In het algemeen kun je stellen dat de EU vertegenwoordigers van de wapenindustrie heeft omarmd als experts in plaats van als lobbyisten die zich in de eerste plaats richten op het economisch belang van hun eigen bedrijven. Dit is bijvoorbeeld ook heel duidelijk bij de rol die de industrie gespeeld heeft bij het vormgeven van het EU-migratiebeleid. Het door de wapenindustrie gestimuleerde onderliggende narratief voor dit beleid is dat migratie een veiligheidsprobleem is en dat migranten een

bedreiging vormen, waarbij de inzet van militaire middelen om hen tegen te houden de logische ‘oplossing’ is.

Versnelling

Dit hele proces van militarisering en bijbehorende stijgende budgetten, is dus al een hele tijd aan de gang. ‘Normaal’ gesproken zouden pas nieuwe grote stappen in dit proces worden gezet in het kader van de eerstvolgende zevenjarige EU-begroting die loopt vanaf 2028, al lag het ook wel in de lijn der verwachting dat tussentijds nieuwe maatregelen afgekondigd zouden worden.

De oorlog in Oekraïne is door de EU en de wapenindustrie, echter aangegrepen om dit militariseringsproces enorm te versnellen. Mijn organisatie, Stop Wapenhandel, heeft samen met het ‘Transnational Institute’ de stappen die in deze context gezet worden, op een rij proberen zetten in het eind vorig jaar gepubliceerde rapport ‘Smokescreen’, met de kanttekening dat er in de afgelopen maanden natuurlijk ook weer nieuwe ontwikkelingen zijn geweest. Voor de wapenindustrie is het in ieder geval nooit genoeg, die klaagt nu al weer steen en been dat er nog steeds te weinig geld hun kant opkomt.

Wapens voor Oekraïne

Zo’n 30 landen, voornamelijk NAVO- en EU-leden, leveren sinds het begin van de invasie enorme hoeveelheden, en steeds zwaardere, wapens aan Oekraïne als militaire hulp. Bij het begin van de oorlog waren dit meestal overtollige wapens uit de voorraden van de eigen krijgsmacht. Er is echter een grens aan deze middelen en verschillende landen hebben zich tot de militaire industrie gewend om rechtstreeks wapens aan Oekraïne te leveren. Verschillende regeringen ondersteunen de nationale wapenindustrie bij de export naar Oekraïne, bijvoorbeeld met financiering -zoals België en het Verenigd Koninkrijk- of door specifieke structuren op te zetten om de export te faciliteren, zoals Nederland.

Er valt veel te zeggen over het doneren van wapens aan Oekraïne, en het heeft geleid tot lange discussies binnen vredes- en anti-wapenhandelkringen – discussies die verder gaan dan wat ik hier presenteer. Maar een punt om in gedachten te houden is echter de lange levensduur van wapens. Wapens die in het ene conflict aan strijdende partijen worden geleverd, komen bijna altijd terecht in andere conflicten of bij criminele netwerken. Zelfs NAVO- en EU-functionarissen hebben in dit verband hun bezorgdheid geuit over wapendonaties aan Kiev, waarbij ze ook wezen op de slechte staat van dienst van Oekraïne op het gebied van internationale wapendeals. Het land negeert systematisch embargo’s en heeft er bijvoorbeeld geen problemen mee om samen te werken met de dictatuur in Myanmar wat wapenproductie betreft.

Aanvullen en vervangen van wapens

De Europese Commissie noemde “de noodzaak om op korte termijn de defensievoorraden aan te vullen en uit te breiden -ook ter compensatie van de militaire hulp aan Oekraïne”- een van de meest urgente stappen die op dit

moment moet worden genomen. In eerste instantie richt de Commissie zich nu op munitie, dat er op grote schaal doorheen gejaagd wordt in de oorlog.

Een EU-instrument om de munitieproductie in Europa te verhogen is in de maak, omdat de huidige productiecapaciteit van de Europese wapenindustrie tekort zou schieten. Het plan, dat Europees Commissaris Breton na uitgebreid overleg met de wapenindustrie opstelde, behelst zowel een financiële enveloppe van een half miljard euro om de capaciteiten van de industrie te helpen opvoeren als het wegnemen van ‘obstakels’, met name wetgeving rond arbeidstijd en milieuregels.

Dit plan moet officieel nog aan de lidstaten voorgelegd worden, wat halverwege dit jaar zou gebeuren. De Nederlandse minister van Defensie stelde eerder dit jaar al voor om de wapenindustrie maar direct uit te nodigen bij de bespreking van dit initiatief in Brussel.

Binnen deze hele context neemt de algemene vraag op de internationale wapenmarkt uiteraard toe. Afgelopen maart publiceerde het Zweedse onderzoeksinstituut SIPRI de cijfers over de internationale wapenhandel in 2022. Daarin valt duidelijk te zien dat Europa -in lijn met de voorgaande jaren maar nu in nog intensere mate- de grootste groeiemarkt is. De oorlog in Oekraïne speelt hierbij uiteraard een rol. Maar wapenaankopen en -productie zijn vaak meerjarenaangelegenheden dus deze stijgende Europese trend zal de komende jaren nog duidelijker worden, vooral omdat alle besluiten over nieuwe wapenaankopen dan ook gerealiseerd moeten worden.

Een opvallend gevolg van de oorlog was dat Polen vorig jaar opeens opdook in de top tien van grootste wapenexporteurs ter wereld. Dat komt omdat het in 2022, na de VS, de belangrijkste leverancier van wapens aan Oekraïne was.

Vooralsnog lijken Amerikaanse wapenbedrijven overigens de grootste winnaars van deze oorlog, hoewel ook de Europese wapenbedrijven er zeker niet bekaaid vanaf komen. Een zorgelijke ontwikkeling die hierbij ook speelt, is dat landen die nog oude Russische of Sovjetwapens hebben, daar zo snel mogelijk vanaf willen, omdat ze willen vermijden dat het noodzakelijk onderhoud nog door Russische wapenbedrijven wordt gedaan. Die wapens worden bijgevolg verkocht aan derde landen die nog steeds goede banden met Rusland onderhouden. Dit voedt de toch al niet zo transparante markt voor tweedehandswapens nog meer, met allerlei duistere transacties en dubieuze leveringen tot gevolg. En de wapens die simpelweg worden weggegooid, moeten eveneens worden vervangen. Ook daarvoor wendden staten zich vooral tot Amerikaanse en Europese wapenbedrijven.

Stijging militaire uitgaven

Wat in de media en het publieke debat -al kun je vaak nauwelijks van een publiek debat spreken- natuurlijk het meest zichtbaar is, is de enorme stijging van de militaire uitgaven. In 2021 stegen de wereldwijde militaire uitgaven volgens SIPRI voor het eerst tot boven de 2 biljoen dollar (2000 miljard dollar). Vorig jaar zijn die wereldwijd nog eens met 127 miljard dollar toegenomen, tot

2,24 biljoen dollar, het hoogste niveau ooit – ook hoger dan tijdens de Koude Oorlog dus.

Sinds de Russische inval in Oekraïne is door Europese landen al 345 miljard dollar extra uitgegeven aan militaire doeleinden, en er kunnen de komende jaren nog flinke verdere verhogingen verwacht worden. Alleen al dit bedrag is op zich bijna drieënhalve keer zoveel als wat er wereldwijd zou moeten uitgegeven worden aan klimaatfinanciering om de meest kwetsbare landen te helpen de gevolgen van de door rijke landen veroorzaakte klimaatverandering op te vangen. Ik zeg ‘zou moeten uitgegeven worden’, omdat deze afspraak langs geen kanten wordt nageleefd.

De extra militaire uitgaven worden voornamelijk gebruikt om wapens te kopen en te upgraden. Veel landen publiceerden lange boodschappenlijstjes, met daarop veel zware wapensystemen. Het wordt daarbij bijna als een gegeven beschouwd dat de militaire budgetten in de EU- en NAVO-landen verhoogd moeten worden, met de beruchte ‘2% van het Bruto Binnenlands Product’ die de NAVO-leiders in 2014 zijn overeengekomen als een belachelijke nieuwe bestedingsdoelstelling. Het is echter goed om te beseffen dat deze algemeen aangenomen ‘behoefte’ aan meer militaire uitgaven op niets is gebaseerd. De cijfers spreken boekdelen. Vorig jaar gaven de NAVO-landen samen meer dan 16 keer zoveel uit aan hun strijdkrachten dan Rusland. Met de toetreding van Zweden en Finland wordt dit nog iets meer. Het grootste deel van dit budget komt van de Verenigde Staten, maar de EU-leden alleen (zonder het VK dus) geven gezamenlijk ook enkele malen meer uit aan hun respectievelijke strijdkrachten dan Rusland. Defensie-uitgaven zeggen niet alles, maar er hoeft geen enkele twijfel te bestaan over de militaire overmacht van de NAVO of de EU ten opzichte van Rusland. Het is dan ook onzin om te stellen dat Rusland een bedreiging zou vormen voor andere landen dan zijn directe burens – ware het niet dat er ook kernwapens in het spel zijn.

Ik ga daar nu niet verder op in, maar het feit dat Rusland vandaag met de inzet van kernwapens kan dreigen is toch echt het resultaat van enerzijds het niet serieus oppakken van nucleaire ontwapening na de Koude Oorlog, en anderzijds het afbreken van een stelsel van ontwapenings- en wapenbeheersingsverdragen tijdens de laatste twee decennia. Hieraan hebben alle kernwapenstaten schuld, maar de NAVO komt hier duidelijk het slechtst uit. Kernwapenstaten zijn momenteel allemaal hun arsenalen aan het moderniseren, vaak met inbegrip van de ontwikkeling van gevaarlijkere nieuwe kernwapens. Wat kernontwapening betreft zal er de komende jaren -waarschijnlijk decennia- dus weinig vooruitgang geboekt worden, ondanks het internationaal Kernwapenverbod dat sinds eind januari 2021 van kracht is.

Deskundigen wijzen er terecht op dat de stijgende militaire uitgaven aan westerse zijde eigenlijk meer te maken hebben met de machtsverhouding met China dan met Rusland. En hoewel China veel meer uitgeeft dan Rusland en het zijn militaire budgetten de laatste jaren flink

ig in de schaduw van de NAVO-overheersing op dit vlak.

EU-financiering

De Europese Commissie heeft aangekondigd dat het later dit jaar met een voorstel zal komen om de budgetten voor het Defensiefonds en de Vredesfaciliteit flink te verhogen. Het Defensiefonds zou van 8 miljard naar 13 miljard euro opgehoogd kunnen worden. Het budget van de Vredesfaciliteit zal opgetrokken worden met een nog onbekend bedrag, nadat dit het afgelopen jaar al verdubbeld was van 5 miljard naar 10 miljard euro. De oorlog in Oekraïne heeft ook geleid tot het opzetten van fondsen voor gezamenlijke wapenaankopen door drie of meer lidstaten. Voor de komende twee jaar plant de EU hiervoor een tijdelijk reguleringsinstrument: de 'European defence industry reinforcement through common procurement act' (EDIRPA). De Commissie opperde om hiervoor 500 miljoen euro beschikbaar te stellen, maar het Europees Parlement heeft recent aangegeven het dubbele bedrag te willen. Onderhandelingen met de lidstaten hierover zijn nog aan de gang. Na deze periode van twee jaar moet een nieuw permanent financieringsmechanisme voor de gezamenlijke aankoop van defensieproducten in het leven geroepen worden. Zowel de EU als de regeringen van de lidstaten hebben duidelijk gesteld dat deze financiering ten goede moet komen aan de Europese wapenindustrie en dat deze industrie ook wordt gedreven door economische belangen. De Europese Investeringsbank (EIB) lanceerde eveneens een nieuw miljardenpakket om de wapenindustrie binnen de EU te financieren, met uitsluiting van de productie van dodelijke wapens. De vicepresident van de Investeringsbank suggereerde alvast dat indien lidstaten de financieringsmogelijkheden van de EIB goed benutten, ze hun eigen geld kunnen vrijmaken om wel dodelijke wapens aan te schaffen.

Taxonomie en investeringen

Een van de discussies die al een tijdje binnen Europa gevoerd wordt, is de kwestie van duurzame investeringen. Om beleggers -banken, pensioenfondsen, verzekeraars en anderen- richtlijnen te geven hierover, is men momenteel bezig met het samenstellen van een 'taxonomie'. Naast overwegingen rond milieu en klimaatverandering is er ook een voorstel in de maak voor een 'sociale' taxonomie. In een eerste ontwerp werd duidelijk gemaakt dat de militaire industrie geenszins als een duurzame investering kan worden beschouwd. De wapenindustrie lobbyt hier hard tegen en probeert daarbij te profiteren van haar huidige 'populariteit'. Ze argumenteert dat veiligheid een voorwaarde is voor duurzaamheid en dat wapenproductie als zodanig duurzaam is. Een lachwekkende redenering? Ja, maar mogelijk succesvol: het definitieve conceptadvies sociale taxonomie vermijdt algemene uitspraken over wapens en noemt alleen de productie van internationaal verboden wapens als problematisch. Het is de laatste maanden verder nogal stil geweest hierrond, maar de Europese Commissie blijft in het alge-

meen oproepen om wapenbedrijven een vlotte toegang te verlenen tot private financiering.

Ondertussen hebben sommige banken hun uitsluitingsbeleid herzien en zijn ze begonnen met het (her)opnemen van wapenbedrijven in hun beleggingsportefeuilles. Sommige regeringen, zoals de Nederlandse, lobbyen hier ook actief voor bij de financiële sector, waarbij ze bovendien nadrukkelijk aandringen op het beleggen in kernwapenbedrijven, omdat nagenoeg alle grote wapenbedrijven, zoals de Europese wapengiganten Airbus, Leonardo en Thales, betrokken zijn bij de productie of het onderhoud van kernwapens. Hierin schuilt het meest reële gevaar op achteruitgang van de huidige praktijk. Vrijwel geen enkele financiële instelling sluit alle wapenbedrijven uit hun beleggingen, maar steeds meer instellingen zijn de afgelopen jaren wel overgegaan tot het verwijderen van kernwapenbedrijven uit hun beleggingsportefeuilles.

Wapenexportbeperkingen

Ook wat de wapenexportbeperkingen betreft gaat het in Europa de verkeerde kant op. Soms worden die heel direct versoepeld. Zo bleken Finland en Zweden maar al te bereid om hun moratoria op wapenexport naar Turkije op te geven, in ruil voor de toestemming van Ankara om toe te treden tot de NAVO. De Turkse invasie in Noord-Syrië, de repressie tegen de Koerden en de politieke oppositie, de mensenrechtenschendingen en de gespannen relaties met de buurlanden zijn opeens allemaal vergeten, en kunnen voortaan gehandhaafd worden met Zweedse en Finse wapens.

Maar er zijn ook veranderingen op EU-niveau in aantocht. De wapenindustrie klaagt al langer steen en been over het ontbreken van een zogenaamd 'level playing field'. De algemene criteria voor de EU-wapenexport gelden voor alle lidstaten, maar de interpretatie ervan wordt overgelaten aan de individuele regeringen en varieert bijgevolg nogal in strengheid. Nu stelt de Europese Commissie voor om exportvergunningen voor de overdracht van wapenonderdelen binnen de EU af te schaffen als het gaat om een gezamenlijke wapenproductie in het kader van het Europees Defensiefonds (EDF). Voor de export van een compleet wapensysteem naar een niet-EU-land hoeft dan alleen nog het land waar het systeem wordt geassembleerd een uitvoervergunning af te leveren. Dit zal ongetwijfeld leiden tot een 'race to the bottom', waarbij bedrijven ernaar streven hun systemen te laten assembleren in de lidstaten met de minst strikte interpretatie van de EU-wapenexportcriteria, zoals Frankrijk of Bulgarije. Een extra bonus voor de industrie: de Commissie heeft ook btw-vrijstellingen voorgesteld voor de overdracht van wapencomponenten binnen de EU voor EDF-projecten.

Sancties en grondstoffen

Een van de weinige tegenslagen voor de wapenindustrie als gevolg van de oorlog in Oekraïne is dat ze last heeft van de sancties tegen Rusland en Wit-Rusland. De

industrie ondervindt ook moeilijkheden bij de toegang tot grondstoffen, waarvoor ze gedeeltelijk afhankelijk is van Rusland. Maar de Europese Commissie schiet opnieuw te hulp en kondigde een ‘Critical Raw Materials’-initiatief aan om de toegang van de wapenindustrie tot grondstoffen zoals titanium te garanderen. Als onderdeel van het initiatief zou meer zelfvoorziening in de EU gepland worden, inclusief het (her)starten van mijnbouw met alle destructieve gevolgen van dien voor lokale omgevingen en gemeenschappen.

Gemilitariseerd migratiebeleid

Ook op het gebied van het Europees migratiebeleid zijn de gevolgen van de oorlog in Oekraïne merkbaar. De EU liet zich redelijk van zijn goede kant zien bij de opvang van Oekraïense vluchtelingen, althans van witte vluchtelingen, want niet-witte vluchtelingen werden vaak tegengehouden of als het om niet-Oekraïense staatsburgers ging, onder druk gezet om naar hun land van herkomst terug te keren. Het is de vraag hoe lang de steun aan Oekraïense vluchtelingen aangehouden zal worden, maar vooralsnog staat deze vooral in scherp contrast met de behandeling van alle andere vluchtelingen. Terwijl aan de Poolse grens vluchtelingen uit Oekraïne worden opgevangen, worden een paar honderd kilometer verderop vluchtelingen uit Wit-Rusland bijvoorbeeld nog steeds terug de grens over geslagen.

Het EU-grensbewakingsagentschap Frontex, dat de afgelopen jaar nogal onder vuur lag vanwege zijn betrokkenheid bij illegale pushbacks [het over een grens teruggedringen van vluchtelingen en migranten zonder hen enige mogelijkheid te geven om asiel aan te vragen], is ondertussen weer in achtting gestegen dankzij zijn operaties om Oekraïense vluchtelingen te ondersteunen.

Onder het mom van het helpen bij de opvang van Oekraïense vluchtelingen in de buurlanden van de EU streeft Frontex echter zijn eigenlijke doelstelling na: het afstoppen van de irreguliere migratie. Een dergelijke hulpoperatie werd bijvoorbeeld opgestart in Moldavië. In de kleine letters van de overeenkomst met dat land stond de werkelijke doelstelling te lezen. Bij de verlenging van deze operatie eerder dit jaar, werd het afstoppen van de irreguliere migratie richting EU ook publiekelijk genoemd als hoofddoel.

Voor Oekraïne zelf ligt hetzelfde in het verschiep. Een recente overeenkomst tussen Frontex en Oekraïne behelst onder meer de donatie van bewakingsmaterieel aan de Oekraïense grenswacht en de voorbereiding van Frontex-operaties in het land. Intussen zitten er nog steeds vluchtelingen uit derde landen opgesloten in door de EU betaalde detentiecentra in Oekraïne, terwijl de gevechten soms letterlijk voor de poorten ervan plaatsvinden. Ook

in het kader van de al langer lopende ‘Border Assistance Mission’ van de EU in Oekraïne doneerde de EU eind vorig jaar nog nieuw materieel aan de Oekraïense grenswacht, met de duidelijke boodschap dat de oorlog niet mag leiden tot een verslapping van de bewaking van de grenzen met de EU-landen.

Tot slot

Terug naar de EU-militarisering en de wapenindustrie. Er wordt maar weinig parlementair en publiek debat gevoerd over alle verhogingen van de militaire uitgaven en de steunmaatregelen voor de wapenindustrie. Hoewel uit enquêtes blijkt dat de publieke steun hiervoor minder groot is dan lijkt, worden nieuwe begrotingen en steunmaatregelen in de parlementen van de lidstaten aangenomen met grote meerderheden. Vaak gebeurt dit zonder enige serieuze onderbouwing. Het inroepen van “Rusland” en “jarenlange onderbesteding” –een grove leugen– is meestal al voldoende.

Er wordt nauwelijks nagedacht over de gevolgen op langere termijn. Zo zal het flink opvoeren van de wapenproductiecapaciteit –het overgaan tot een zogenaamde ‘oorlogseconomie’– ook na deze oorlog moeilijk terug te draaien zijn. Om de productie en de afzet dan op hetzelfde peil te houden zal al snel aangestuurd worden op meer wapenexporten naar andere niet-EU-landen, wat sowieso al een belangrijk doel is van bijvoorbeeld het Europees Defensiefonds.

De keuze voor militarisering in plaats in te zetten op diplomatie zal eveneens op lange termijn merkbaar zijn. In tijden van toenemende geopolitieke spanningen en onzekerheden is de neiging groot om terug te grijpen naar simpele antwoorden (meer wapens) en zogenaamde ‘sterke’ leiders, oftewel autoritaire zelfingenomen mannen. Als vredesbeweging zitten we zwaar in de verdrukking, we worden afgeschilderd als naïef, dom en zelfs als Poetin-propagandisten. Toch is het belangrijk dat we een ander geluid laten horen en blijven protesteren. Al was het maar om te laten zien dat er geen volledige consensus is in Europa over meer wapens en meer militaire uitgaven.

Mijn collega Wendela de Vries, die hier door ziekte helaas niet kan zijn, wilde in dit kader haar praatje afsluiten met enkele regels uit een bekend gedicht van de Nederlandse schrijver Remco Campert. Ik neem dat graag van haar over:

“Verzet begint niet met grote woorden
maar met kleine daden (...) jezelf een vraag
stellen daarmee begint verzet en dan die
vraag aan een ander stellen.” Mark
Akkerman

COLOFON

De Anarchokrant is een verzameling van nieuws artikelen van anti-autoritaire, grassroot activistische en anarchistische websites. Het begon online en verschijnt nu als druk variant. Het is nog een werk in uitvoering en alle feedback is welkom. Men kan de krant zelf downloaden, uitprinten en verspreiden. Er zijn vrijwilligers in Rotterdam en Amsterdam die het verspreiden. Wil je mee helpen, laat het ons weten! Inzendingen voor artikelen worden ook op prijs gesteld!

Je kunt ook je eigen blog beginnen en de RSS feed naar ons sturen dan worden je artikelen automatisch door gestuurd via de online FvA kanalen. Tip's, hulp, kritiek, liefde en hatemail kunnen naar fva@riseup.net of naar cellarspoon@riseup.net voor de Rotterdamse versie.

De Anarchokrant is online te vinden op:

- Web: fva.wtf/anarcho-krant
- Twitter: twitter.com/AforumVoor
- Telegram: t.me/anarcho_krant

Deze krant wordt volledig gemaakt met vrije software zoals Octomode (cc.vvvvvvvaria.org) en Paged.js (pagedjs.org).

ADRESSENBOEKJE

Radicale Boekenwinkels

Het Fort van Sjakoo

Jodenbreestraat 24, Amsterdam
sjakoo.nl

Boekhandel Rosa

Oliemuldersweg 43, Groningen
bookshoprosa.org

Opstand

Voorlopig gesloten dankzij Gemeente Den Haag. Binnenkort weer open! Stay tuned!
opstand.noblogs.org

Anarchistische Bibliotheek

Anarchistische Bibliotheek Amsterdam

Infokafee Bollox, Eerste Schinkelstraat 14-16, Amsterdam
agamsterdam.org/anarchistische-bibliotheek

AFGA library

Ringdijk 8, Amsterdam
squ.at/r/9e3m

Zwarte Uil

Van Broeckhuysenstraat 46, Nijmegen

instagram.com/anarchistlibraryzwarteuil

The Barricade

Voorstraat 71, Utrecht
Elke zondag van 15.30 tot 23.00 uur
thebarricade.noblogs.org

RATS Anarchobieb

Voorlopig gesloten dankzij Lometi B.V. Binnenkort weer open! Stay tuned!
squ.at/r/8oh7

Event calendar

Voor workshops, demo's, voku's enz check:
radar.squat.net/nl/events/country/NL

Sociale centres

Political Cultural Center ACU

Voorstraat 71, Utrecht
acu.nl & thebarricade.noblogs.org

Infokafee Bollox

Infokafee Bollox, Eerste Schinkelstraat 14-16, Amsterdam

Joe's Garage

Pretoriusstraat 43, Amsterdam
joesgarage.nl

NieuwLand

NieuwLand, Pieter Nieuwlandstraat 95, Amsterdam

Anarchistische publicaties

!Strafblad van het Noorden! (nieuw blad!)

Anarchistisch kwartaalkrantje voor Drenthe, Frýslan en Groningen
twitter.com/STRAFBLAD_161

Buiten de Orde

Onafhankelijk anarchistisch kwartaalblad
buitendeorde.org

Distros & printing

Onbeschoft Distro

onbeschoftdistro.org

Multilingual Anarchist Distro ~ Verdieping

De Verdieping (bij Kaboem), Anna Spenglerstraat 83, Amsterdam
Elke zondag 15:00 tot 19:00 uur
squ.at/r/9crb

Paper Jam

Amsterdam
paperjamcollective.nl

Email ons voor aanpassingen/toevoegingen
fva@riseup.net